

REMÉNYI JÓZSEF:

Bujdosó szegénylegény éneke a huszadik században.

Mint hajdani szegénylegény,
zsoldos is volt, mégis kemény,
jobbágy is volt, mégis ember,
csermelye sem, mégis tenger,
ha futott is, inkább támadt,
nem vállott be rossz szolgának,
búval, bajjal nem lehetett
jó szolga sem, a népeket
alázókat sohsem bírta,
magyar nevét rongyra irta;

ilyen voltam régente én,
nem volt lovam, nem volt mentém,
csak prédája úrigógnak,
az voltam, a vak időknek
látója, sors bojtorjána,
s ha rám nézett birónk lánya,
tán a szemem mélyét nézte,
tán a jövőm megigézte,
ám elmentem, messze mentem,
rég otthagytam a nemzetem.

Messze mentem, elbujdostam,
gyári füstben arcom mostam,
bánya légben a tüdőmet,
sohsem mondtak könyörgőnek,
messze mentem, éltem, fogytam,
néha, néha majd lerogytam,
téptem szirmot, téptem szívet,
ösi falum nem is sziget,
elveszett a bűn vérében,
tán az ördög tenyerében,
se a fegyver, se a bánat
nem adja vissza hazámat.